# ALL I WANT FOR CHRISTMAS IS *Hugh*

JULIA BOGGIO

Vertaald door Anna Livestro

DE FONTEIN

# 1

# Henrietta

Het was een doodgewone vrijdagmorgen in november toen ik de man met wie ik wilde trouwen voor het eerst zag. Er schalde kerstmuziek door de speakers in de Queen's Beans en ik zat aan mijn vaste tafeltje naast de deur, een perfecte positie om te zien wie er allemaal in- en uitliepen. We zaten per slot van rekening in Chelsea. Je kon nooit weten wie hier ineens binnenkwam. Zendaya was hier een keer geweest, bestelde een jasmin chai en maakte even gebruik van het toilet. Mijn geheime fantasie was dat die sexy ster van het witte doek, Hugh Grant, die hier ergens woonde, op een dag naar binnen zou wandelen.

Ik. Zou. Doodgaan.

Als ik eerlijk ben is hij de reden waarom ik voor Chelsea koos toen ik twee jaar geleden naar Londen verhuisde. Via social media wist ik dat hij hier heel vaak is, maar dat zeg ik nooit tegen iemand, want dan lijk ik net een stalker en dat ben ik dus absoluut niet. Ik ben gewoon een enorme fan en ondertussen ben ik op zoek naar mijn eigen Hugh Grant – je weet wel, iemand die charmant is, beleefd, elegant, zwoel, knap om te zien, nederig, intelligent, nobel, ontwikkeld, grappig, verfijnd en vooral: Brits. Is dat dan te veel gevraagd?

Het antwoord is nee, niet hier in Chelsea – de plek waar elke dag wel een *meet-cute* plaatsvindt.

Wie in Chelsea woont, voelt zich soms net een figurant in een romcom over rijke mensen, geschreven door Jilly Cooper. De hoofrolspelers die ik op straat passeer hebben gestoord veel geld; die komen hun voordeur uitgelopen alsof ze een inwonende stilist hebben en hun honden hebben jasjes die meer kosten dan mijn hele garderobe bij elkaar.

Als je je vrienden zou vragen om een duur horlogemerk te noemen, komen ze waarschijnlijk met Rolex. Voor de mensen in Chelsea is Rolex veel te gewoontjes. Zij weten dat een Patek Philippe of een Vacheron Constantin pas echt luxe zijn. Op hun Steinway-piano's stallen ze ingelijste foto's uit van zichzelf met een of meerdere leden van de koninklijke familie (de Britse, maar dat hoeft niet per se) en ze hebben het metrostation op Sloane Square nog nooit vanbinnen gezien, want voor de zeldzame gelegenheden dat ze de Chelsea-bubbel uit willen, huren ze een auto met chauffeur.

Het is een speeltuin voor wie rijk en beroemd is. En voor de figuranten zoals ik.

Op de dag waarop mijn leven zou veranderen, kletterde er buiten een late novemberbui op de stoeptegels, maar ik was in een goed humeur omdat een toerist me die ochtend de weg naar de Saatchi Gallery had gevraagd, wat dus wil zeggen dat ik er blijkbaar uitzie als een echte local.

In de koffiezaak hing de geur van *dry roasted*-koffiebonen en *gingerbread*, wat me in een nog veel kerstiger stemming bracht – al was dat niet zo moeilijk. 'Kerstig' was een goede omschrijving voor hoe ik bijna het hele jaar gestemd was. Ik kende verder niemand die, zoals ik, ook in juli naar *Love Actually* keek.

Aan de hanglampen hingen kerstslingers en aan het plafond waren kerstlampjes opgehangen die een warme gloed wierpen over de vaste clientèle die hun laptops al hadden ingeplugd voor een dagje werken. De notenhoutbruine vloer, karamelkleurige tafeltjes en met crèmekleurige stof beklede stoeltjes werden gecomplementeerd door eindeloos veel planten die van de bakstenen muur hingen en de zaak leven inbliezen. Ik was dol op dit soort zaakjes, omdat het in een zijstraat van King's Road lag, in een straat met alleen huizen – het enige hoekpand dat niet door makelaars in beslag genomen was.

De deur ging open en Zola, een van mijn beste vrienden, stormde naar binnen. Ze stak haar paraplu in de daarvoor bestemde bak en pikte haar vaste tafeltje naast het mijne in.

'Hé Hen,' begroette ze me. Ze trok haar natte, gele regenjas uit en

zette haar buckethoedje af, om vervolgens haar vlechten uit te schudden. Haar met nepdiamantjes bezette bril besloeg in de plotselinge warmte.

Ik zette mijn koptelefoon af. 'Die *bloody* regen ook, hè?' Regel één voor wie in Engeland woont: altijd eerst iets over het weer zeggen voor je ergens anders over begint.

'Het zal straks wel weer opklaren,' antwoordde ze toen ze haar jas aan een haakje hing. Ze ging met haar gezicht naar de muur zitten. Zelf vond ik het fijn om de deur in de gaten te houden, maar zij keek liever naar de bakstenen en planten.

Nu het weer besproken was, kon ik over een interessanter onderwerp beginnen. Zoals Zola's nieuwe ontwerp voor een website. Dus ik vroeg: 'Ben je nog met die Tickle My Fancy-site bezig?' Ik was gek op het woord 'fancy'. Mijn Engelse moeder zei het de hele tijd als ze wilde weten of ik ergens zin in had: '*Fancy* een kop thee? *Fancy* een tripje naar New York? *Fancy* een film, vanavond?'

'Bijna klaar,' zei Zola terwijl ze haar 'bureau' precies zo inrichtte als ze het wilde hebben. De koffie: west. Notitieboekje: oost. Pennenbakje: noordoost. 'Maar ik wil nooit, maar dan ook nooit meer een foto van een seksspeeltje zien. Moet je dit zien.' Ze klapte haar laptop open en liet me een afbeelding zien van een groene dildo in de vorm van inktvistentakel.

'Ieuw, weird!' Ik boog me wat dichter naar haar scherm om het beter te kunnen zien.

'Ben je vandaag aan het editen?' vroeg ze toen ze haar laptop weer in het midden van haar spullen zette.

Ik slaakte een zucht. 'Yep. Heb gisteren *headshots* gemaakt voor een heel advocatenkantoor. Ik...'

Wat voor woorden ik verder ook maar van plan was te zeggen, ze verdwenen met een 'woesj' uit mijn hoofd toen de deur openging en de man van mijn dromen naar binnen liep. Ik hield mijn adem in. Het was alsof Hugh Grant uit een tijdmachine was gestapt.

Hij had van dat slappe, lichtbruine haar.

Hij had slaperige blauwe ogen.

Hij had een sterke kaaklijn.

Ik blies mijn ingehouden adem uit.

Bij nader inzien was zijn haar eerder donkerblond en vanwaaruit ik zat, kon ik niet met honderd procent zekerheid zeggen dat zijn ogen blauw waren, maar toch, de gelijkenis was gewoon eng.

Het was liefde op het eerste gezicht. Voor mij dan. Hij had mij nog niet zien zitten.

Ik hield mijn hoofd schuin richting Zola, maar mijn blik bleef stevig op mijn aanstaande echtgenoot gericht. 'Vind je niet dat hij op Hugh Grant lijkt?' fluisterde ik.

Ze draaide zich om en bestudeerde hem even. 'Niet echt. Die neus is te groot.'

'Hij is juist aristocratisch!'

De Sexy Vreemdeling sloot zich aan in de rij. Mijn blik volgde de regendruppels die van zijn donkerblauwe Barbour-jas gleden. Er piepte een crèmekleurige coltrui boven zijn kraag uit die het inmiddels vervagende maar ooit gouden vakantiekleurtje accentueerde. Ik vroeg me af waar hij dat zou hebben opgedaan: tijdens het zonnen op een jacht in St. Tropez of misschien verder weg. De Malediven?

Met zijn lange, soepele gestalte zag hij er vast fantastisch uit in een strakke zwembroek van Orlebar Brown. Ik zag helemaal voor me dat we hand in hand over een strand liepen, ergens waar het warm maar niet té warm was. Ik beet in mijn lip.

Hou op, Henrietta, sprak ik mezelf streng toe en ik draaide mijn vinger om mijn lange, honingblonde vlecht. Je zou denken dat ik al drie jaar, elf maanden, twee weken en drie dagen geen seks meer had gehad.

Hij kwam al dichter bij de toonbank, waarachter mijn vriendinnen Holly en Fiona aan het werk waren. Ze hadden allebei zo'n haarband met glinsterende kerstversieringen erop die op en neer deinden. Holly droeg ze met een soort sardonisch plezier, Fiona met tegenzin.

Er hing een bruinleren tas aan zijn ene schouder, groot genoeg voor een laptop, en ik vroeg me af hoelang hij van plan was om te blijven. Zou hij zijn bestelling meenemen voor onderweg of zou hij zich bij

de Queen's Beans' bureaubrigade voegen? Ik bad vurig dat het dat laatste zou zijn.

Eindelijk was hij aan de beurt. Ik spitste mijn oren om te horen hoe hij klonk.

'Een grote earl grey,' zei hij. *Precies hetzelfde als ik altijd bestel! Dat is een teken!* 'Zonder melk, alsjeblieft.'

Zijn stem was dus echt precies zoals ik wilde: gladjes en afgemeten, een elegante Engelse waterval die over zijn lippen stroomde. Mijn ogen rolden van genot in mijn hoofd, alsof hij zojuist een liefdessonnet van Shakespeare had voorgedragen. Uit zijn hoofd. Ik vond het ook leuk dat hij netjes 'alsjeblieft' zei.

'Je mag daten met wie je maar wilt,' zei mama nadat mijn vader had gezegd dat hij wilde scheiden, 'als je uiteindelijk maar trouwt met een Engelsman. Bega niet dezelfde fout als ik.'

'Voor hier of om mee te nemen?' vroeg Holly met haar vriendelijke Australische accent.

'Voor hier, alsjeblieft,' zei hij.

*Yesssss.* Ik balde mijn vuist onder het tafeltje.

'En graag een stukje van dat bananenbrood, alsjeblieft, want dat ziet er heerlijk uit,' voegde hij eraan toe. Bananenbrood was mijn lievelings! Of nou ja... het stond in elk geval in mijn top vijf. Een perfectere match konden we toch zeker niet zijn?

*Ga eens wat dichter bij hem staan*, drong mijn innerlijke geile beest aan.

In een vlaag van lef stond ik op en slenterde nonchalant naar de toonbank, waar ik wat bleef hangen bij de suiker en zo, links van hem. Misschien zouden we wel op hetzelfde moment onze handen uitsteken naar een suikerzakje, dan heel Brits 'sorry' tegen elkaar zeggen en dan kon ik mezelf aan hem voorstellen. (Regel twee voor het leven in Engeland: óveral sorry voor zeggen.)

Ik pakte een houten roerstaafje en keek naar hem vanuit mijn ooghoeken. Nu ik dicht bij hem stond, kriebelde zijn aftershave in mijn neus: een kruidige, houtachtige geur die me deed denken aan een wandeling over een weelderig landgoed en croquet spelen op het ga-

zon. Mijn blik gleed naar zijn linkerhand, die op de toonbank rustte. Geen trouwring.

'Naam?' vroeg Holly, zodat ze die op zijn beker kon krabbelen en hem kon roepen als zijn bestelling klaar was.

Ik wist diep vanbinnen dat het iets koninklijks zou zijn. Iets als Charles, William of George. Misschien zelfs Richard. Hij had de kalme koelbloedigheid van een Richard.

De woorden 'Hotte Dick' schoten door mijn hoofd en ik moest me heel erg inhouden om niet te gaan giechelen.

Hij deed zijn mond al open om de eerste lettergreep te vormen. Ik schoof dichter naar hem toe –

Maar toen vloog ineens de deur van de koffiezaak open en die botste tegen de paraplubak.

Dit had twee dingen tot gevolg. Ten eerste miste ik de naam van de Sexy Vreemdeling compleet. Ten tweede werd mijn tic getriggerd door de luide metalen klap.

Mijn rechterschouder schokte naar mijn oor en mijn ogen knepen zich dicht en gingen toen weer open alsof ik een potje kiekeboe aan het spelen was. Mijn handen balden zich tot vuisten en ontspanden zich weer. Het roerstaafje viel op de grond.

Gelukkig bleef het daarbij. Het hele voorval duurde maar een paar seconden.

Ik liep rood aan van schaamte en keek meteen of mijn Sexy Vreemdeling me had gezien, maar nee, hij had zich blijkbaar omgekeerd naar de bron van de klap en liep nu naar een tafel aan de andere kant van de zaak.

Wat was ik ongelooflijk opgelucht. Ik trok mijn rode geruite jas recht en sloop terug naar mijn stoel.

'Gaat het?' vroeg Zola toen ze mijn hand lichtjes aanraakte. 'Zorg je wel goed voor jezelf de laatste tijd? Wanneer heb je voor het laatst een aanval gehad?'

'Niks aan de hand,' zei ik en ik wuifde het voorval weg. Ik waardeerde het dat ze het even checkte – sinds ik naar deze zaak kwam, was ze al getuige geweest van de talloze vormen waarin mijn neuro-

logische aandoening tot uiting kon komen – maar had geen zin om er een big deal van te maken.

Ik wilde ook niet dat de Sexy Vreemdeling me zou bestempelen als 'dat rare meisje met de tic' voordat ik hem had kunnen betoveren met mijn sprankelende persoonlijkheid. Gelukkig had ik niets geschreeuwd, wat ik soms deed als ik last had van mijn tic. Ik had de neiging om het laatste wat ik hoorde of wat ik zelf dacht uit te schreeuwen.

'Weet je nog die keer dat ik "Yabba Dabba Doo" schreeuwde?' zei ik en ik proestte het uit bij de herinnering.

'Of ik dat nog weet? Mens, dat was letterlijk het moment waarop ik zeker wist dat ik je leuk vond,' zei Zola.

In de eerste paar maanden nadat ik hier was komen wonen, was er een knappe Britse man de zaak binnengelopen, dus die hield ik uiteraard scherp in de gaten. Fiona liet per ongeluk een dienblad met koffiekopjes vallen en helaas was ik net bezig met het bewerken van een foto van een makelaar die op Fred Flintstone leek. De knappe man wist niet hoe snel hij zich uit de voeten moest maken.

Inmiddels waren de vaste klanten hier wel gewend aan mijn uitspattinkjes en we konden er samen om lachen – die reactie had ik het liefst. Maar uit bittere ervaring wist ik dat als ik 'Hotte Dick!' tegen de Sexy Vreemdeling zou roepen, mijn relatie met de man van mijn dromen al voorbij zou zijn voordat hij was begonnen.

Bozig staarde ik naar degene die de deur zo hard had dichtgeslagen. Het was weer een nieuwe klant, in alle opzichten het tegenovergestelde van mijn Sexy Vreemdeling.

Deze man droeg een zwarte New York Yankees-hoodie en een donkergrijze joggingbroek. Hij was helemaal doorweekt. Hij had duidelijk hardgelopen en nu trok hij een spoor van zweet en regen over de vloer. Zijn kin was ongeschoren en hij droeg een Princeton-baseballpet – achterstevoren, uiteraard – op zijn natte, donkerbruine haar. De pet deed me denken aan alle *frat boys* die ik ooit tijdens mijn studietijd had ontmoet. Behalve dan dat deze jongen een volwassen man was.

Hij hoefde zijn mond niet eens open te doen; ik wist meteen al dat hij ook een Amerikaan was.

Aan de andere kant van de zaak nam de Sexy Vreemdeling plaats aan zijn tafel. Hij trok zijn Barbour-jas uit en hing die behoedzaam over de rugleuning van zijn stoel. Ik staarde verlangend naar hem en wachtte tot zijn naam werd omgeroepen.

De Amerikaan was in de rij gaan staan en hij had zijn muziek zo hard staan dat ik vanaf een paar meter afstand de donderende beats van 'Welcome to the Jungle' van Guns N' Roses uit zijn koptelefoon kon horen. Ik maakte een misprijzend geluid en schudde mijn hoofd. *Zo onattent tegenover de mensen om hem heen.* Toen hij aan de beurt was, liep hij zelfverzekerd naar de toonbank en zei: 'Een grote americano – om mee te nemen.'

'Naam?' vroeg Holly.

Hij aarzelde even voordat hij antwoordde. 'Ernest.'

*Ernest?* Maar die naam had helemaal geen *big dick energy*. Ik had zoiets verwacht als Colt of Cliff of Brad.

Tot mijn ontzetting liep hij mijn kant op om op zijn drankje te wachten. Ik bukte me en trok mijn tas verder onder mijn tafeltje. Ik wilde niet dat er iets van hem af zou druppelen op de stof. De vage lucht van mannelijke inspanning vermengd met de geur van vochtige kleding drong mijn neus binnen en ik drukte de rug van mijn hand tegen mijn neusgaten om het niet te hoeven ruiken, ook al was het niet echt onaangenaam. Een beetje viriel, viezig, mannelijk. Terwijl ik hem boos aanstaarde, merkte ik ook dat die natte joggingbroek strakgespannen zat om wat ik met tegenzin zou omschrijven als een fraaie kont.

Achter de toonbank stond Fiona drankjes te maken. Ze scheurde een pak theezakjes open. Ik kon nu elk moment achter de naam van mijn Sexy Vreemdeling komen.

Vlak bij me hield de muziek die uit de koptelefoon van de Amerikaan sijpelde ineens op om plaats te maken voor een vaag gerinkel. Ik hoopte dat hij zo beleefd zou zijn om het gesprek weg te drukken of op zijn minst weg te lopen om op te nemen in een minder drukke hoek van de koffiezaak; het toilet, bijvoorbeeld.

'Ja?' zei hij, want hij nam zijn telefoon zo ongeveer boven op me

op. Ik kon het niet laten om een misprijzend geluid te maken. Hij zei niet eens hallo. Alleen 'Ja?' *Net een neanderthaler*.

Aan de andere kant van de lijn zei iemand iets wat ik niet kon verstaan.

'Echt? Willen ze het? Dat is goed nieuws,' antwoordde hij, maar toen ik naar hem opkeek, fronste hij. Een vreemde reactie op goed nieuws.

Zijn frons werd dieper. 'Wacht, wat? Vanochtend? Daar heb ik vandaag geen tijd voor.' Ik hoorde aan zijn accent duidelijk dat hij van de oostkust kwam.

Een kort, scherp antwoord – van wat klonk als een vrouwelijke stem – en toen kreunde hij. 'Nou goed. Dan gooi ik mijn agenda wel om. Je weet dat ik een hekel heb aan dit soort dingen.'

Een hekel aan wat voor dingen? vroeg ik me onwillekeurig af.

Ik ging zo op in zijn gesprek dat ik bijna miste dat Fiona 'ALBERT!' riep.

Mijn Sexy Vreemdeling stond op en liep naar de toonbank.

*Albert*. Ik liet het op me inwerken en probeerde een paar keer of het wel klopte. *Allllllbeeeeerrrrttttt*. Ja. Natuurlijk heette hij zo. Het was perfect. Dezelfde naam als de echtgenoot van koningin Victoria, een van de beroemdste liefdesparen uit de Britse monarchie.

*'Wil jij, Albert, deze vrouw, Henrietta...'* Ik oefende het in mijn hoofd. *Hen en Albert. Albert en Hen*. Het klonk werelds en elegant. Namen die je in de *Tatler* zou kunnen zien staan.

Ik stelde me voor dat we elkaar over vijf weken *mince pies* zouden voeren en cadeautjes zouden geven. Er was maar één ding mooier dan kerst vieren en dat was kerst vieren met je vriendje.

'Shit,' zei de Amerikaan en hij haalde me daarmee uit mijn heerlijke dagdroom. Zijn telefoongesprek was afgelopen en hij keek op zijn horloge. Hij liep naar de toonbank en zei tegen Fiona met meer irritatie dan verstandig was: 'Is die americano al klaar?'

'Wie ben jij, de koning? Ik doe het als ik eraan toekom, *bru*,' zei ze met haar zware Zuid-Afrikaanse accent. Het was heel onverstandig om uit de hoogte te doen tegen Fiona. Op haar vijfentwintigste had ze

al helemaal alleen de wereld rondgereisd en kon ze mensen in dertig verschillende talen vertellen dat ze op konden rotten.

Het ongeduld droop van de Amerikaan af. Hij stond maar te schuifelen en keek om de paar seconden op zijn horloge. Uit zijn koptelefoon hoorde ik het openingsrifje van 'Layla' van Derek & the Dominos. Door al dat lawaai van hem kon ik me moeilijk concentreren op Albert, die rustig als een gentleman op zijn laptop zat te tikken, terwijl dit opgewonden standje alle zuurstof uit de zaak stond te zuigen.

Toen riep Fiona 'ERNEST!' en de Amerikaan nam zijn beker aan en bedankte haar overdreven, waarop zij haar 'Graag gedaan' net zo dik aanzette.

Eerlijk gezegd vond ik hem behoorlijk onbeschoft en mijn mondhoek vertrok van walging. Hij draaide zich om en betrapte me op die veroordelende blik. Zijn bruine ogen hielden de mijne even vast. Mijn maag draaide zich om. Ik schreef het toe aan misselijkheid.

Toen grijnsde hij, gaf me een knipoog en hief zijn meeneembekertje alsof hij me groette, voordat hij met veel swag de zaak uitliep.

*Bleh*. Ik hoopte dat hij geen vaste klant zou worden.

# 2

# Henrietta

Aangezien ik zo opging in het Amerikaanse drama, schrok ik ervan toen mijn eigen telefoon overging. Het was tante Camilla. Ik deed snel mijn oortjes weer in en nam op, heel zachtjes, om de anderen niet te storen. 'Hallo?'

'Henri, liefje!' baste ze met dat deftige accent waar ik altijd een beetje jaloers op was. Diep vanbinnen voelde ik me altijd al een Brit, ook al was ik in New Jersey geboren.

Haar stem maakte me ook een beetje melancholiek: die leek zo erg op die van mijn moeder, de enige andere persoon die me ook altijd Henri noemde, in plaats van Hen.

'Ik heb een klus voor je,' ging tante Camilla verder.

Daar werd ik helemaal blij van. Ze had me nooit eerder een fotografieklus voor een van haar cliënten toevertrouwd en ik zat al eeuwen op zo'n telefoontje van haar te wachten.

'Vertel, wat kan ik voor je doen?' Ik fantaseerde al helemaal wie het zou kunnen zijn. Bernardine Evaristo? Graham Norton? Kazuo Ishiguro?

Mijn tante is Camilla Carmichael. Ze is dé mannetjesmaker van de Britse uitgeverij. De afgelopen dertig jaar zat zij achter een paar van de belangrijkste boeken met haar pr-campagnes. Als zij jouw pr-vrouw is, kun je rekenen op een plekje in de bestsellerlijst en is het bijna zeker dat Hollywood je boek in optie neemt.

Ze kent echt ie-der-een.

'Fantastisch! Ik wist wel dat ik op je kon rekenen.' Ik zag voor me dat ze hierbij in haar perfect gemanicuurde handen zou klappen. 'Hij heet Graff Holden. Een van mijn meest getalenteerde auteurs.'

Ik had nog nooit van hem gehoord. 'Klinkt goed! Ik heb aankomende week wel ergens een gaatje.'

Ze maakte een misprijzend geluid. 'Nee, nee, liefje. Ik heb het vandaag aan het eind van de dag al nodig. Hij woont bij jou om de hoek.'

Ik kromp ineen. Ik had me verheugd op een dagje lekker relaxed een beetje foto's editen in de koffiezaak. Het was een drukke week geweest en ik had niet veel lepeltjes meer over.

De lepeltheorie wordt gebruikt door mensen met een beperking als maatstaf voor hun energie – omdat lepels kleine, tastbare objecten zijn die je makkelijk kunt geven of wegnemen. Normale, gezonde mensen hoeven niet stil te staan bij hun lepeltjes, maar vanwege mijn aandoening moet ik zorgvuldig omgaan met wat ik doe. Op een gewone dag word ik wakker met tien lepels, als levens in een game. Iedere taak die ik die dag uitvoer kost me een bepaald aantal lepels. Opstaan en douchen kost bijvoorbeeld één lepel, een grote klus waarbij ik alle headshots moet doen voor een bedrijf misschien zes of zeven.

Ik was nog aan het bijkomen van de shoot van gisteren. Toen ik vanochtend opstond had ik mezelf vijf lepels gegeven en voor mijn gevoel waren er daar al twee van weg.

'Ik weet niet zeker of ik vandaag wel kan,' zei ik, ook al vond ik het verschrikkelijk dat ik haar moest teleurstellen vanwege mijn domme ziekte. De tranen prikten in mijn ogen en ik baalde ervan dat ik dit gesprek in het koffiezaakje moest voeren.

Ze moest iets gehoord hebben in mijn stem, want ze zei: 'Wat suf van me! Ik heb niet eens gevraagd hoe het met je is. Gaat het wel? Je klinkt inderdaad een beetje moe. Weet je wat? Laat die klus maar zitten. Ik vind wel iemand anders.'

'Nee!' zei ik voor ze de tijd had om zich te bedenken. 'Het gaat prima. Alleen... geef me heel even, dan check ik mijn agenda.'

Ik tikte met mijn vinger tegen het midden van mijn voorhoofd. Dit was een geweldige kans en tante Camilla vroeg me om een gunst, iets wat ze anders nooit deed. Als ik nu tegen haar zou zeggen dat ik niet kon omdat ik niet genoeg energie had, zou ze het meteen begrijpen. Maar als ik ja zou zeggen en het goed zou doen (wat ik natuurlijk

zou doen, want ook al is mijn leven door de bank genomen nogal een puinhoop, ik weet dat ik heel goed ben in het portretteren van mensen), dan zou ze hopelijk inzien dat ik het prima aankon en me meer vast werk gaan geven.

Op de lange termijn zou het me ook kunnen helpen om minder tijd te besteden aan het binnenhalen van nieuwe klanten, want dat was ook heel vermoeiend, zij het op een andere manier. Bovendien had tante Camilla me nu nodig en wilde ik het heel graag doen.

Ik keek even op mijn smartwatch. Mijn hartslagvariabiliteit (HRV) zat aan de onderkant van mijn normale bereik – niet geweldig, maar het was nou ook weer niet súperlaag...

*Ach, fuck it*. Ik nam de klus gewoon aan, ook al zou ik er straks voor boeten. 'Oké, prima. Ik kan alleen geen flitsers meenemen. Het zal met natuurlijk licht moeten.' Met dat energielevel zouden die flitsers te zwaar zijn om ze naar zijn huis te slepen.

'Geweldig! O, wat een opluchting. Jij bent eerlijk gezegd de enige fotograaf die wel een fatsoenlijke foto van hem kan maken. Graff is soms een tikkeltje lastig, maar ik beloof je, blaffende honden bijten niet.'

Ik ben niet bang voor chagrijnige mensen; sterker nog, ik was blij met de uitdaging. Ik was een keer ingehuurd om portretfoto's te maken van een heel financieel bedrijf en toen schreven ze in mijn online recensie: *Henrietta is professioneel, vriendelijk en een genot om mee te werken. Ze kreeg zelfs ons boekhoudteam aan het lachen*.

Camilla ging verder: 'En luister, ik weet dat je Graff gaat googelen en dat je dan dat verschríkkelijke artikel van hem en die keeshond gaat vinden. Om de een of andere reden blijft dat maar bovenaan zijn zoekresultaten verschijnen, ook al is het al tien jaar oud. Maar maak je geen zorgen – de verslaggever had dat incident enorm overdreven en de hond was er helemaal niet gewond bij geraakt.'

'Gewond?' Ik slikte even en was ineens een beetje minder zelfverzekerd.

'Ik regel álles,' zei ze. 'Het is beter om je nu niet rechtstreeks met hem in contact te brengen. Hij komt nogal kortaf over in e-mails. Ik

app je zijn adres en de briefing zo even. En ik zal tegen hem zeggen dat je er bent over... hoeveel tijd?'

Ik keek op de klok. 'Een halfuur? Ik moet eerst even naar huis om mijn spullen te halen.'

'Nogmaals bedankt, schat. Ik waardeer dit enorm. En ter info: je naam komt in *The Times* bij het artikel te staan én we gebruiken de foto waarschijnlijk voor de omslag van zijn nieuwe boek – en dat gaat een bestseller worden, dat kan ik je nu alvast zeggen.'

Ze zei me gedag en hing op. Even later appte ze het adres. Gelukkig overdreef ze niet, want hij woonde letterlijk om de hoek.

Uit nieuwsgierigheid zocht ik hem op. Zoals ze zei, stond dit artikel – van een nieuwssite uit de Cotswolds – bijna bovenaan de zoekresultaten:

> Ooggetuigen melden dat Holden (30) zonder duidelijke aanleiding Brian Hurlingham (32) verbaal heeft aangevallen, die een avondje op stap was met vrienden en zijn keeshondje. De woordenwisseling nam een vreemde wending toen Holden er met de hond vandoor probeerde te gaan, wat leidde tot chaos in de rustige pub. Het incident liep al snel uit de hand en ging over in een fysieke confrontatie, tot ontzetting van de gasten, die uit bezorgdheid de hulp van de politie inriepen.

Ik maakte een snelle rekensom. Het artikel was tien jaar oud en hij was toen dertig, dus dan moest hij nu veertig zijn. In dit verhaal kwam hij nou niet bepaald positief uit de verf. Was hij gewelddadig? Mijn tante zou me toch zeker niet vragen om een schurk te fotograferen?

Ik pakte mijn spullen in. Helaas betekende dit ook dat ik geen kans zou krijgen om een meet-cute met Albert in scène te zetten. Als ik mazzel had, zou hij hier straks nog zitten. Ik nam me voor om na de shoot weer even binnen te wippen om dat te checken.

'Ga je ergens heen?' vroeg Zola bezorgd terwijl ik mijn laptop en retoucheertablet in mijn tas stopte.

'Mijn tante wil dat ik even snel een foto ga maken van een cliënt. Ik ben zo terug.'

Ze nam een slokje van haar koffie en keek me over de rand van het kopje aan met een misprijzende blik. 'Is dat nou wel zo'n goed idee? Je ziet er doodmoe uit.'

'En bedankt.'

'Je snapt best wat ik bedoel.'

Wat ze bedoelde was dat ik voorzichtig moest zijn omdat ik anders een aanval zou krijgen. De laatste keer dat dat me gebeurde was twee weken geleden, hier op de grond van de koffiezaak. Als ik uitga van mijn gebruikelijke frequentie, zou ik er pas over een week of twee weer eentje krijgen. Helaas waren mijn aanvallen, net als de dood en belastingen, een onvermijdelijk en terugkerend onderdeel van mijn leven.

Om haar gerust te stellen keek ik op mijn telefoon naar de app die samen met mijn Apple Watch data over mijn lichaam verzamelde en me informatie gaf waarmee ik weloverwogen beslissingen kon nemen.

Mijn herstelscore stond op 65 procent, precies op de grens van wat volgens de app betekende dat ik klaar voor activiteit was.

Ik hield mijn schermpje even voor haar op. 'Kijk. Het kan wel.' Het was niet ideaal, maar ik zat ook niet in de gevarenzone.

'Je moet het zelf weten,' mompelde ze en ze ging weer aan het werk.

Haar bezorgdheid raakte me. Zola stond op mijn lijstje met 'veilige mensen': vrienden en familie van wie ik wist dat ze voor me zouden zorgen als er iets misging. Op dat lijstje stonden op dat moment alleen zij, Fiona, Holly en mijn tante Camilla.

'Het komt wel goed,' stelde ik haar gerust. 'Maar lief dat je zo bezorgd bent.'

Ik haakte mijn armen door de riemen van mijn rugzak en pakte mijn handtas. Bij de deur viste ik mijn opvouwbare paraplu uit de standaard: op de mijne stond een print van de rood-wit-blauwe Union Jack. Voordat ik de regen in stapte, hield ik de deur open met mijn voet terwijl ik wat met het lastige schuifje van mijn paraplu prutste.

'Wacht. Laat me je even helpen,' zei een zachte stem met een diepe

bas die door me heen trilde. Het zou verboden moeten zijn om zo'n sexy stem te hebben.

Albert reikte naar de deur om hem voor me open te houden. Vol ontzag staarde ik hem aan. Van dichtbij zag ik dat zijn ogen helemaal niet blauw waren zoals die van Hugh; ze waren bruingroen. Maar wat maakte het uit? Ogen zijn ogen en die van hem waren schítterend.

'Be-bedankt,' stamelde ik. Ik likte mijn lippen in een poging me te herinneren wat mijn naam ook alweer was of om me überhaupt iets te herinneren, want behalve de woorden 'o mijn god o mijn god' zat er verder niks meer in mijn hoofd. Na een gênant lange stilte wist ik uit te brengen: 'Ik ga even iemand schieten.'

Hij trok geamuseerd een wenkbrauw op. 'Volgens mij is dat in dit land wettelijk verboden.'

'O! Nee! Niet op die manier... Ik ben geen... Ik bedoel, ik zou nooit...' Ik haalde diep adem. 'Ik ben fotograaf.'

Hij zei mild flirtend: 'Iemand die zo mooi is als jij hoort toch zeker vóór de lens te staan, niet erachter.'

'Huh. Huh-huh,' zei ik lachend en ik leek Seth Rogen wel. Waarmee ik bedoel: nogal onaantrekkelijk.

'Nou, ik zal je niet ophouden, anders kom je nog te laat. Tot ziens, Sally Mann,' zei hij. Sally Mann is een beroemde fotografe. Ik was gek op haar werk. Dus hij had waarschijnlijk verstand van kunstfotografie, als hij wist wie ze was. Nog iets wat we gemeen hadden.

Overspoeld door een golf van moed greep ik mijn kans. 'Zeg, word jij hier nu vaste klant?' Mijn hart bonkte zo hard dat ik de woorden die uit zijn mond rolden nauwelijks hoorde.

'Zeker weten,' zei hij met een knipoog en hij trok de deur verder voor me open.

Ik stapte het café uit zonder te kijken en botste bijna tegen een binnenkomende klant op. We zeiden allebei sorry.

In een roes liep ik de regen in en ik dacht er pas aan mijn paraplu open te klappen toen het water langs mijn nek druppelde.

Wat was er nou net gebeurd? Zat ik dan soms echt in een romcom? Waar waren de camera's en de regisseur? Ik had zelf geen betere 'meet-

cute' kunnen bedenken. Ik bedoel, dat was flirten, toch? Hij zei dat ik mooi was. Hij gaf me een bijnaam. De charme droop van hem af als gesmolten boter van een crumpet en ik vrát het.

Kan iemand even bellen met Working Title Films, want ik zal je zeggen: dat wat er net gebeurde tussen Albert en mij? Dat kon zo op het witte doek.

# 3

# Henrietta

Twintig minuten later was ik onderweg naar Graff Holdens appartement. Het was gestopt met regenen en mijn paraplu zat in een zak aan de buitenkant van mijn cameratas. Regel nummer drie voor het leven in Engeland: ga nooit van huis zonder plu, zelfs niet als de zon schijnt.

Deze specifieke paraplu was voor eeuwig mijn souvenir aan mijn zwijmelwaardige meet-cute met Albert. Ik ging hem nooit meer echt gebruiken en zou hem onder een glazen stolp zetten. Sterker nog, op onze toekomstige bruiloft zouden we dit soort paraplu's meegeven aan gasten als bedankje voor hun komst. Hoe leuk zou dat zijn!

Mijn telefoon verstoorde mijn dagdroom door te trillen in mijn zak. Het was de briefing van tante Camilla. Al zou ik mijn gesprek met Albert nog zo graag eindeloos herkauwen in gedachten, ik moest aan de bak, dus ik opende haar appje.

Er stond: *Ik wil dat Graff er peinzend uitziet, maar toch benaderbaar*.

Wat bedoelde ze daarmee? Als ik een man zou zien peinzen, zou ik hem juist helemaal niet willen benaderen.

Onder het lopen ging ik op mijn telefoon door met mijn onderzoek naar Graff Holden. Zoals elke vrouw in de eenentwintigste eeuw ging ik eerst naar hem op zoek op social media, maar op geen van de platforms was iets te vinden. Wie zat er nou niet op de socials? Ik ging weer terug naar mijn internetbrowser en bekeek de hit na het omstreden keeshondartikel: een Amazon-link naar een boek genaamd *An Idle Mind*, dat vijftien jaar geleden was uitgegeven. Ik klikte erop en scande de omschrijving. In de laatste alinea stond: An Idle Mind *is een grootse dark comedy-roman die een satire vormt op de obsessie van de hedendaagse*

*samenleving met productiviteit, succes en de genadeloze jacht op geluk.*

Wow, dacht ik. Dat klonk heel diep – en heel ondoordringbaar.

Onder de blurb stond een quote van Chuck Palahniuk, de schrijver van *Fight Club*: *Rauw en overtuigend. Holden is de angry new voice van de komende generatie.*

De *angry new voice*? Nou, daar verkoop je je boek niet mee aan mij. Ik hield van boeken die me een geluksgevoel gaven als ik ze uit had. Ik scrolde nog wat omlaag om de recensies te lezen en stond ineens stokstijf stil op de stoep. Ik schrok me een ongeluk van al die eensterrenreviews.

*Ik was niet 'angry' toen ik aan dit boek begon, maar wel toen ik ermee klaar was. Uren van mijn leven die ik niet meer terug kan krijgen.*

*Zoveel overbodige woorden. Dit boek had een kwart korter kunnen zijn. Of beter nog: het had nooit geschreven moeten worden.*

*Als de auteur soms probeerde om slim te zijn, dan is dat mislukt. Wat een geneuzel.*

Ik checkte even of hij daarna nog iets had geschreven, maar ik kon niks vinden. En dít was de man die volgens mijn tante een van haar meest talentvolle auteurs was?

Hoe zou hij eruitzien?

Bijna met tegenzin klikte ik op de tab met afbeeldingen, maar toen die langzaam aan het laden waren begonnen er steeds sneller regendruppels op het scherm te ploppen. Ik stopte mijn telefoon weer vlug in mijn jaszak en liep wat harder door terwijl ik probeerde mijn paraplu weer uit te klappen. Maar de knop had het inmiddels begeven, dus ik moest de pogingen staken. Het was trouwens nog maar een klein stukje lopen.

Mijn aanvankelijke opwinding over het feit dat mijn tante me deze belangrijke klus toevertrouwde, was al een beetje aan het uitdoven en ik was eigenlijk liever in de koffiezaak gebleven om met Albert te flirten. Maar toen zag ik het ineens: zo'n straat vol met van die charmante herenhuizen waar ik al zo vaak voorbij was gelopen maar waar ik nog nooit binnen was geweest. En dat pookte het vuurtje van mijn interesse toch weer op.

Ik drukte op de bel van nummer 32 en dook weg in mijn jas, waarvan de rode kraag van nepbont glinsterde van de waterdruppels. Ik wachtte tot de 'angry new voice van de komende generatie' via de intercom zou vragen wie er op zijn stoep stond, maar in plaats daarvan hoorde ik een lang gezoem en sprong de deur uit het slot. Ik duwde hem open en liep snel naar binnen, want ik wilde graag de regen uit.

De lobby was klein en heel mooi, maar op een gedateerde manier. Ik had wat meer overdaad verwacht. Er was donkere lambrisering aan de muren en er lag een Afghaans kleed op de vloer. Een brede trap slingerde zich om een smalle liftschacht. Tot mijn teleurstelling zag ik een briefje hangen op het metalen hekwerk bij de lift waarop stond: BUITEN DIENST. Ik slaakte een zucht. Ik zou de trappen op moeten lopen. Daar ging weer een lepel.

Vermoeid sjokte ik rond en rond, helemaal naar de vierde verdieping, en bleef toen voor de deur van nummer 32 staan om op adem te komen. Op dagen dat ik mijn lepels wel kon missen, deed ik aan pilates en werkte ik met wat lichte gewichten om spiermassa op te bouwen, maar snel wandelen was alle cardio die ik deed. En op dat moment was ik, zoals gezegd, moe. Ik checkte mijn telefoon. Mijn HRV was gezakt en zat nu op de grens tussen een gemiddeld en een hoog risico. Ik moest deze klus heel snel zien af te ronden.

Nadat ik een paar keer diep in- en uitgeademd had om kalm te worden, klopte ik op de deur.

Aan de andere kant hoorde ik iemand over krakende vloerplanken dichterbij komen. Metaal gleed over metaal toen er een ketting losgemaakt werd. De deurknop draaide rond.

Ik zette een brede glimlach op. Tante Camilla had topwerk van me nodig en deze vent was lastig, dus ik zou hem wel kleinkrijgen door heel lief te doen. Hij zou geen weerstand kunnen bieden aan die typische Henrietta Whitaker-charme.

De deur zwaaide open en mijn glimlach verdween meteen.

Voor me stond die Amerikaanse eikel uit de koffiezaak.

En hij droeg alleen een handdoek.

Ik wist niet waar ik moest kijken.

Zijn haar was nat. Er kleefden druppeltjes aan zijn huid en ik kon zijn net aangebrachte aftershave ruiken: fris en pittig, nu eerder 'sexy schrijver' dan 'stinkende hardloper'.

Een tattoo op zijn arm gaf hem iets wilds: het was een of andere Latijnse spreuk boven een banier, met een zwaard door het midden en een draak eromheen gekruld.

Zijn borstspieren waren strak met precies de juiste hoeveelheid krullend borsthaar en een intrigerend spoortje haar dat over zijn harde buikspieren omlaagliep. Het wees de weg naar een plek waar ik al een flinke poos niet meer was geweest...

En toen verpestte hij alles door zijn mond open te doen.

Eerste druk oktober 2026

Oorspronkelijke titel *All I Want for Christmas is Hugh*
Oorspronkelijke uitgever Bloomsbury Publishing Plc, Ireland
Copyright © Julia Boggio, 2026
This translation of *All I Want for Christmas is Hugh* is published by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Anna Livestro
Omslagontwerp Het Omslag Atelier, naar een ontwerp van Charlotte Phillips
Omslagillustratie © Charlotte Phillips, Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN 978 90 261 8425 3
ISBN e-book 978 90 261 8426 0
ISBN luisterboek 978 90 261 8427 7
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.